

Idag för tre år sedan valdes den argentinske jesuiten kardinal Jorge Mario Bergoglio till påve. Under dessa tre år med påven Franciskus har världen upplevt en ny stil i Vatikanen. Påven följer sina stora företrädare men sätter andra accenter.

En sådan accent är *barmhärtighet*. Barmhärtighet mot svaga, mot fattiga, mot syndare. Och skarpa ord mot dem som inte visar barmhärtighet.

Dagens evangelium kan vara ett bra exempel på denna nya stil, helt i Jesu efterföljd:

Folkets religiösa ledare vill tvinga Jesus till ett ställningstagande. Men Herren svarar dem inte. Två gånger böjer han sig ner och ritar i sanden. Det är en profetisk handling som påminner om ett ord av Jeremia: *Syndarnas namn är skrivna i sanden och blåses bort av vinden*. De skriftlärda vill inte förstå detta citat av profeten Jeremia utan insisterar ivrigt på att Jesus tar ställning: **antingen** accepterar han lagens bokstav och sviker barmhärtighetens budskap, **eller** så kritiserar han Guds lag. De vill fånga honom. Men de misslyckas. Jesus glider ur fällan genom att säga: *Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne*. Och alla dessa superfromma herrar, skenheliga i sitt försök att snärja Kristus, måste dra sig tillbaka. De fördömer äktenskapsbryterskan men inser vid Jesu skarpa ord att de själva inte är syndfria. Torget är nästan tomt. Kvinnan, förkrossad av skam och skuld, står ensam framför Guds Son. - Den helige Augustinus kommenterar på sitt eleganta latin: *”Två stod kvar, synderskan och barmhärtigheten – misera et misericordia.”*

Jesus som Guds helige Son fördömer synden, men som den barmhärtige Frälsaren dömer Jesus inte syndaren. Han förkastar allt som står mot Guds helighet, men han ser hos varje syndig människa en chans att kunna återvända till gemenskapen med den helige Guden. Han är den gode herden som bär det vilsegångna fåret på sina axlar. Alltså: **ja till människan – nej till det onda.**

Ser vi på vårt **samhälle** måste vi konstatera: det tycks ofta vara tvärtom: **ja till synden – nej till syndaren**. Ordet ”synd” är ett begrepp som verkar vara så föråldrat att man nästan bara använder det i några fraser: *Oj, det var synd, jag beklagar, lite otur att så'nt hände*. Eller man tar en tårtbit till och säger: *Jag ska synda lite grand*. Och vad är äktenskapsbrott? Ett *brott*? Har inte många av våra samtida inställningen: *Är man förälskad så får man leva ut sina känslor. Att bryta sitt äktenskap – det är väl för starka ord inför kärlekens makt, eller hur?* Så tycks man bejaka synden.

Men när det gäller syndaren, eller hellre **medmänniskan**, framför allt någon kändis, någon som står i rampljuset, så tvekar man inte att bedöma och fördöma någon. Också bland barn och arbetskamrater leder ett felaktigt beteende lätt till mobbning. Bland kristna tycks alla avvikande beteenden som hänger ihop med sexualitet vara särskilt onda, mycket mer än hat, förtal, rasism, girighet eller krass egoism.

Om vi återvänder till fariseer och skriftlärd i dagens evangelium så håller de sig till sina trånga och obarmhärtinga regler, de vet lagens alla bokstäver och tar dem strikt som rättesnöre. Men de tar inte hänsyn till en människas svaghet och förstår inte lagarnas värde som skyddsfunktion.

Jesus är annorlunda: Nej till synden – ja till människan. Om vi vill vara kristna och höra till Kristi vänskapsgrupp måste vi följa hans föredöme. Det innebär inte så sällan att behöva simma mot strömmen, att våga vara annorlunda i vårt samhälle. Vi bör kalla synden för synd och vi ska se Guds avbild i varenda människa, också i den svaga. Kristi föredöme förpliktar!

Låt oss särskilt under dessa två veckor före de tre heliga dagarna, *Triduum Paschale*, se på oss själva, på vår svaghet, på våra synder - antingen att vi liknar äktenskapsbryterskan eller någon obarmhärtig farisé. Synden har många ansikten. - Ordet *förkrosselse* hörs sällan nuförtiden. Känslan av förkrosselse och skam är dock passande när vi upptäcker våra synder och deras konsekvenser för andra och för relation med Gud.

Låt oss därför genom biktens sakrament bekänna oss som syndare och be om Herrens förlåtelse. Då kan vi ta emot Guds gränslösa barmhärtighet. Bikten är ett andligt läkemedel, en själens terapi, ett återupprättande av vår värdighet som Guds barn. I försoningens sakrament upplever vi oss som *miseri*, stackare, och Gud som *misericordia*, barmhärtighet.